

Gáspár András Gáspár

HÉJNÉLKÜLI

MÓRA

Gáspár András Gáspár

HÉJNÉLKÜLI

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Borítóterv: Gulyás Marcell

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Gáspár András Gáspár, 2021

© Móra Könyvkiadó, 2021

Első Challenge-csoportomnak

0.

APA! APA! AZ ÓRZÓK ELFOGTÁK ANYÁT!

A bennszülött fiú lélekszakadva rohan. Az erdő sűrű, az aljnövényzet vastag, a napfény nehezen hatol át a lombokon. A kisfiú megbotlik, a földre zuhan. Térde és a tenyere horzsolásokkal van tele, sebeiből vér serken, de nem törődik a fájdalommal. Feláll, bukdácsolva továbbfut, és közben rémülten tekinget hátra. A szűk ösvény végében megbúvó öböl felé tart, ahol egy félmeztelen, inas férfi derékig a vízbe merülve azon igyekszik éppen, hogy hatalmas pálmalevelekkel fedje be az ősfák és a kusza part menti bozótos rejtékében himbálózó apró hajót. A folyó sodrása a kanyarulatban enyhül, de biztonságképpen két inda is fut az egyárbócosról a part felé, s fonódik az ősfák derekára, nehogy a víz magával ragadja. A fiúcska kiáltozását hallva édesapja megdermed, majd feszülten a dzsungel sötétjébe bámul. Izmos testű, erős férfi. Arcát és homlokát durva sebhelyek csúfítják. Szeme lázasan kutat, nem lát-e a felé igyekvő gyermek nyomában üldözőt. A kisfiú lihegve eléri az öböl partját. Megtorpan. Érzi édesapja hirtelen támadt indulatát. A férfi a partra léal, megragadja a gyermek vállát, és dühödten az arcába sziszeg.

MEGMONDTAM, HOGY NEM JÖHETSZ IDE EGYEDÜL!

A kisfiú bénultan áll.

ANYÁT ELFOGTÁK! AZT KIABÁLTÁK, HOGY HÉJSÉRÜLT, ÉS
A SÁMÁN GYÓGYÍTANI AKARJA!
GYÓGYÍTANI...

A benszüelőtt férfi hátratántorodik. Tehetetlenül téblábol pár pillanatig, majd letérdel a fia elé.

TÉGED ÉS A KICSIT NEM BÁNTOTTÁK?

A kisfiú megrémül. Soha nem hallotta édesapja hangját ily remegőnek.

AZ ÁLLATOKAT ETETTEM, AMIKOR JÖTTEK. ANYA ODA-
SZALADT HOZZÁM. Ő MONDTA, HOGY FUSSAK IDE, ÉS...
ÉS AZT IS MONDTA, HOGY MENEKÜLJÜNK...

KÖVETTEK TÉGED?

NEM TUDOM, APA, NEM TUDOM!

A benszüelőtt férfi újra az erdő irányába pillant. A vastagodó sötétben egyre kevesebbet látni. A fiú a derekát öleli, úgy lihegi:

FÉLEK.

Az édesapa feszülten fülel. A neszező madarak elhallgatnak, a szél elül, a lombok is mozdulatlaná merevednek a magasban. Vihar közeledik. A férfi érzi, hogy nincsenek egyedül. Egészen közel hajol a kisfiú füléhez. Suttog.

AZT TESZED, AMIT MONDOK!

FÉLEK...

CSSSS! ELÚSZOL A HAJÓIG, FELKAPASZKODSZ A KÖTÉLLÉ-
RÁN, MAJD FELHÚZOD MAGAD UTÁN, ÉS LEFEKSZEL
A PALLÓRA! TÖRTÉNJEN BÁRMI, OTT MARADSZ!

APA!

HOZOM ANYÁT ÉS A HÚGODAT. SIESS!

A férfi nem engedi el a gyermeket. Megfogja az arcát, megsimogatja a szemét, majd az orcáján végigfutó sebhelyeket. Homlokát a homlokához dönti.

MINDEN RENDBEN LESZ, FIAM! MENJ!

A kisfiú bólint, és apját bámulja, miközben a folyópart felé hátrál. Aztán megfordul, halkán belemerül a vízbe, elúszik a hajóig, megkapaszkodik a lelógó hágcsóban, és felhúzza magát. Mielőtt átlép a fedélzetre, egy pillantást vet még a partra. Látja, hogy az apja, miután sietve int neki, hirtelen az ösvény irányába kapja a fejét. Egy dárda suhan felé. Elhajol előle, sikerül elkerülnie, hogy a fegyver átverje a mellét, de a vállát így is felhasítja. A kisfiú rémülten bújik a hajó palánkja mögé, és remegő kézzel, rejtékéből vonja fel a kötélletrát. Érzi, hogy a sajka nagyot rándul, és táncha kezd a vízen. Óvatosan kiles. Apja elvágta az egyik indát, és most a másik felé igyekszik. Karjából ömlik a vér. A gyermek fején átfut a gondolat, hogy tán segítenie kellene neki, be kellene kötöznie a sebeit, de ekkor megdermed. A bozótusból tetovált harcosok robbannak elő. Az apa bozótvágójával két támadót azonnal a földre küld, átvágott torokkal vergődnek előtte. A többiek visszarettennek egy pillanatra, majd lihegve a magasba emelik dárdájukat. A bennszülött férfi tudja, hogy egyedül nem bírhat el ekkora túlerővel. Tesz egy lépést az ősfa irányába, amelynek derekán ott feszül a másik tartókötél, de a harcosok úgy helyezkednek, hogy nem férhet a közelébe. Két újabb támadó lendül előre, hogy fegyverét beledöfje. A férfinak sikerül mindkét szúrás elől kitérnie, és a bozótvágóval közben belehasít az egyik harcos oldalába. Felmarkolja a mellé zuhant támadó elejtett fegyverét, és gyorsan maga elé rántja. A vérben forgó szemmel felé lendülő másik

harcos egyenesen beleszalad a dárdába. Szabályosan felnyársalja magát. Az apa csak nagy nehezen tud talpra állni. A dárdát kitépi áldozata mellkasából, és igyekszik úgy araszolni, hogy közelebb kerüljön a nem messze feszülő kötélhez. Az őrzők nem támadnak újra. Hajítófegyverüket a magasba emelik, és némán lesik minden mozdulatát.

ENGEDJETEK MINKET BÉKÉBEN ELMENNI INNEN!
NEM FOGTOK ELMENNI.

Négy dárda zúg a férfi felé. A kisfiú ekkor pillant ki újra a hajó palánkja mögül. Látja, amint édesapja sikeresen elhajol három fegyver elől, ám azt is látja, hogy a negyedik egyenesen átüti a torkát. A férfi térdre zuhan. Megpróbálja kiszakítani nyakából a dárdát, bal kezével megragadja a nyelét, ám ereje fogytán, szorítása enged, keze aláhull. Talpra állna, de lába nem engedelmeskedik, csak inog egy helyben. Jobb keze emelkedik, késével próbálja még elmetszeni a levegőben futó indát, amely a hajót a parton tartja, ám a kötél túl messze van, nem érheti el. A kés kiesik a kezéből, arccal előre a földre bukik. A támadók közel lopóznak a mozdulatlan testhez, egyikük a hátába dőfi fegyverét.

ENNEK VÉGE.

Vezetőjük a hajóra mutat.

HOZZÁTOK A KÖLYKÖT!

Az árbócos felé indulnak. A kisfiú összehúzza magát, tehetetlenül bámul az égre. A pallón lapulva várja, hogy rátaláljanak. Dörgés hasít a csendbe. Az ősfák derekát pillanatok múlva zúgó szél hajlítja meg. Villámok cikáznak, esőfüggöny zúdul le a magasból. Két őrző a kötélhez szalad, igyekeznek azt megragadva a

szárazra vonni a hánykolódó hajót, hogy aztán onnan ugorhassanak a fedélzetére. De olyan erős orkán támad, hogy képtelenek a part közelébe húzni. Egyikük a vízbe ugrik. A sajka már csak egy karnyújtásnyira van tőle, amikor újabb villám csap le a magasból. Egyenesen annak a fának a törzsébe vág bele, amelyhez a fiú apja a kötelet erősítette. A láng gyorsan terjed.

IGYEKEZZ! HOZD A KÖLYKÖT!

A kislfiú hallja a vad karcsapásokat. Tudja, hogy egy őrző liheg a hajó közelében. Tudja, hogy mindjárt megkapaszkodik a palánkban, és felfelé húzza magát. Tudja, hogy meg akarja ölni, mint az apját. Az árbócos megdől. A gyermek nem habozik. Felemelkedik, a férfi fölé magasodik. Lábát a magasba lendíti, és arcba rúgja a harcost.

DÖGÖLJ MEG!

A támadó véres fejjel zuhan a vízbe. A gyermek nem láthatja, hogy vajon a felszínre bukkan-e újra, mivel a hajó nagyot rándul, és ő hanyatt esik. A kötelet ebben a pillanatban perzselte szét a fa törzsét mardosó tűz, az inda elpattant, a sajka immár kormányozhatatlanul hánykolódik lefelé a folyón, a nagy folyam irányába. A fiú hasra fordul, az árbóchoz kúszik, majd bekapaszkodva felhúzza magát. Az apa mozdulatlan teste felett álló őrzők őrjöngve kiáltoznak utána. A gyermek sebhelyes arcát meleg eső öntözi, körötte zajosan tombol a vihar, de éles hangja keresztülhasít az égzengésen:

GYŰLÖLLEK TITEKET! GYŰLÖLÖM A SZIGETET! GYŰLÖLÖK
MINDEN HÉJEMBERT! LEGYETEK ÁTKOZOTTAK!

A kis hajót sebesen viszi előre a víz. Az erdei folyó nemsokára a völgybe ér, s a nagy folyamba ömlik. A torkolattól balra a nagy folyam vízesésként zúdul a sziklaormok öleléséből a mélybe. A zuhatag tövétől nem messze a háborgó víz elnyugszik, és lelassulva hömpölyög tovább. Ide érkezik a bukdácsoló árbócos, fedélzetén a nyűszítő bennszülött fiúval. A sajka pár pillanatra megpihen a vízesés öblében, pördül néhányat a tengelye körül, majd miután egy heves áramlat magával ragadja, megállíthatatlanul sodródik tovább az éjszaka mélyén fodrozódó tenger irányába...

IOLA! TE MEGINT EZT ÁLMODTAD?

NE KIABÁLJ!

SZENTSÉGES HÉJ! HÉJ NÉLKÜLI ÓRZÓK ÉS HÉJ NÉLKÜLI
BENNSZÜLÖTTEK?! EZ CSODÁLATOS, IOLA! ÉN MIÉRT
NEM ÁLMODOM SOHASEM EFFÉLÉKET?

KÖNYÖRGÖK, NE KIABÁLJ, DYAMI!

ÉN IS ENNYIRE IZGALMAS RÉMÁLMOKAT AKAROK! ÉN AZ
ÁLMAIMBAN MINDIG CSAK ZUHANÁST, EMELKEDÉST,
A TŰZ FORRÓSÁGÁT ÉS AZ ESŐCSEPPEK HŰVÖS SIMOGA-
TÁSÁT ÉRZEM. PERSZE SZOKTAM ÉNEKSZÓBAN IS FÜR-
DŐZNI, ÉS ANDALÍTÓ A TENGER MORAJLÁSA IS, HA HAL-
LÓM AZ ÁLOMIDŐ ALATT. LEGJOBBAN AZT SZERETEM,
AMIKOR VADAK RIKOLTANAK, ÉS HA ENAPA HANGJA
VÉRPEZSDÍTŐEN A FÜLEMBE SUSOG... DE SOHASEM KÜZ-
DÖTTEK MÉG ELŐTTEM VÉRSZOMJAS HARCOSOK! CSAK
ÚGY ELŐLÉPTEK A SÖTÉTBŐL? TÉNYLEG?

TÉNYLEG!

EZ CSODÁLATOS! TE EGY SÁMÁN VAGY, IOLA! EGY MÁGIKUS
SÁMÁN!

HALLGASS! NEM AZÉRT MONDTAM EL, HOGY AZ EGÉSZ FALU
HALLJA.

ÉS AZT IS ÉREZTED ÁLMODBAN, HOGY MILYEN IZMOSAK?
TUDOD... A TESTÜK?

DYAMI, TE MEGINT NEM VESZEL KOMOLYAN!

ÉN BIZTOSAN ÚGY IRÁNYÍTOTTAM VOLNA AZ ÁLOMIDŐT,
HOGY A HARCOSOK KÖZELÉBE KERÜLHESSÉK, ÉS MEG-
TAPINTHASSAM A KÖKEMÉNY IZMAIKAT!
SOHA TÖBBÉ NEM MESÉLEK NEKED SEMMIT, DYAMI!

Iola sértődötten rogyott le az utolsó támogató tövébe. Az erős oszlopon túl már a tenger morajlott. Iola talpát a sós víz nyaldosta. Arcát a tenyerébe temette. Hallgatott. A másik bennszü- lött lány felette állt, érzékelte hallgatását.

MOST MEGSÉRTŐDTÉL?

Iola nem válaszolt. Felhúzta a lábát, kezét összekulcsolta a térdén, és fejét a karjára hajtotta. A tenger zúgását hallgatta.

TEHÁT MEGSÉRTŐDTÉL.

Iola halkán válaszolt:

EGYRE TÖBBSZÖR ÁLMODOM HÉJNÉLKÜLIEKKEL. ÉS A KIS-
FIÚVAL.

Dyami leült mellé.

NEKI SINCS?
NINCS.

Dyami elmerengett.

SZERINTEM TE MAGAD VAGY A KISGYERMEK ABBAN AZ
ÁLOMBAN, IOLA.

Megint hallgattak.

DE ÉN NEM AKAROK HÉJNÉLKÜLI LENNI!

Dyami elmosolyodott.

MÉG SZÉP! AHHOZ WAQUIN SÁMÁNNAK IS LENNE EGY-KÉT SZAVA.

DE MI EZ AZ ÁLOM, DYAMI? MIÉRT NEM SZABADULOK TÓLE? HOGY LEHET, HOGY AZ ÁLOMLÉTEK IDEJÉN ÚJRA ÉS ÚJRA OLYASMIT TAPASZTALOK, AMIT KÖZÜLÜNK SENKI SEM?

MAJD FELNŐSZ, IOLA, ÉS AKKOR NEM GONOSZ HÉJNÉLKÜLIEKKEL, HANEM FIATAL HARCOSOKKAL TÖLTÖD AZ ÁLOMLÉTED! ÉN MOSTANÁBAN MINDIG ENAPÁVAL ÁLMODOM. ÉS OLYAN FORRÓAK AZOK AZ ÁLMOK! FORRÓAK, MÉZÍZŰEK, SIMOGATÓAK ÉS SZÉDÍTŐ ILLATÚAK! A BŐRÖMÖN ÉRZEM MINDIG, AHOGY ENAPA ELKAP, ÉS MAGÁHOZ VON. ÁLMOMBAN ÉRZEM A TAPINTÁSÁT...

Iola szája keserű mosolyra húzódott.

MÁR VAGY SZÁZSZOR HALLOTTAM AZOKNAK AZ ÁLMOKNAK A RÉSZLETEIT, BELE NE KEZDJ MEGINT!

ÉN MEG SZÁZSZOR HALLOTTAM A TE HÉJ NÉLKÜL KÜZDŐ, MEZTELEN FELSŐTESTŰ HARCOSAIDRÓL!

AZT MONDOD, NE TÖRŐDJEK VELÜK? ELHAGY EGYSZER EZ A NYOMASZTÓ ÁLOM?

Dyami átölelte barátnőjét.

ÉN RAJONGOK A TÖRTÉNETEIDÉRT, IOLA. NEKEM BÁTRAN MESÉLHETSZ! NÉHA ÉN IS ELMERENGEK AZON, MILYEN LENNE, HA MÁS VILÁGBA SZÜLETEK. HA NEM A HÉJTÖRZS GYERMEKE LENNÉK. DE EZEKNEK AZ OSTOBA

GONDOLATOKNAK SEMMI, DE SEMMI ÉRTELMÜK. MI IDE SZÜLETTÜNK, NEKÜNK ITT VAN DOLGUNK. MILYEN DOLGOM LEHET NEKEM ITT? SE APÁM, SE ANYÁM, SE TESTVÉREIM. CSAK NÖVŐK ITT, MINT A DUDVA.

A bennszülött lányok finoman egymáshoz döntötték a homloku-
kat. Dyami suttogva szólalt meg újra:

BELŐLED ELŐBB-UTÓBB GYÓGYÍTÓ LESZ, IOLA. VAGY HATAL-
MAS SÁMÁN! SZERINTEM A HÉJISTEN ÉPPEN PRÓBÁRA
TESZ TÉGED. EZÉRT KÜLDÖZGET RÁD ILYEN ÓRÜLT IZ-
GALMAS, KÜLÖNÖS RÉMÁLMOKAT. HA ELÉG ERŐSNEK
ÍTÉLTETSZ, MÉLTÓVÁ VÁLSZ ARRA, HOGY FŐPAP LEGYÉL!
EZT MOST KOMOLYAN MONDOD, DYAMI?
SZERINTED?
SZERINTEM NEM.
SZERETNÉL SÁMÁN LENNI?
AZ ÉG ÓVJON TŐLE!
MIÉRT?
WAQUIN KEGYETLEN.
EZ IGAZ. EZÉRT KELLENE A TÖRZSNEK EGY JÓSÁGOS, CSODÁ-
LATOS, ÁLMOKAT ZENGŐ SÁMÁN. A SÁMÁNOK SÁMÁNJA,
A LEGMÁGIKUSABB FŐPAP, AKIT IOLÁNAK HÍVNAK! HA VA-
LAMI OKBÓL RÁM, ÉS NEM SZERENCSÉTLLEN ÖCSÉMRE
SZÁLLNA APÁM TISZTSÉGE, TÖRZSFŐKÉNT ÉN BIZTOS
TÉGED NEVEZNÉLEK KI SZELEMI VEZETŐNKNEK!
MINDIG CSAK GÚNYOLÓDSZ, DYAMI!
TE MEG FOLYTON HÉJNÉLKÜLIEKRŐL ÁLMODSZ! MELYIK
A JOBB?

Iola elgondolkodott. A tenger morajlását hallgatta.

TALÁN AZ LENNE A LEGJOBB, HA BELESÉTÁLNÉK A NAGY
VÍZBE...

Dyami felállt.

NE LÉGY BOLOND! KÜLÖNBEN IS, HA JÓL TUDOM, VÍZISZONYOD VAN.

Iola szomorúan jegyezte meg:

HÁT EZ AZ. SEMMIRE SEM VAGYOK JÓ. MÉG ERRE SE. A NAGY VÍZ JEGYESE SEM LEHETEK SOHA...

Dyami felkacagott.

SZERINTEM KEZDESZ FELNŐNI, BARÁTNÓM! NINCS A TÖRZSBEN FIATAL LEÁNY, AKI ELŐBB VAGY UTÓBB NE ERRE A GONDOLATRA JUTNA. HOGY MI SEMMIRE SEM VAGYUNK JÓK... DE AZTÁN SZERELMESEK LESZÜNK, ÉS MINDEN OSTOBA GONDOLATUNK TOVAILLAN.

Iola reménykedve kérdezte meg:

BIZTOS?
EGÉSZEN BIZTOS. DE ESZEDBE NE JUSSON MÁSNAK BESZÉLNI AZ ÁLMAIDBA LÁTOGATÓ HÉJNÉLKÜLIEKRŐL! TUDOD, HOGY EZ TILOS.

TUDOM.

A SÁMÁN KÖNYÖRTELEN. Ő NEM SZÍVELI AZ ILYEN MESÉKET.
TUDOM...

MOST PEDIG JÁTSSZUNK! VÉGÜL IS EMIATT JÖTTÜNK A NAGY VÍZHEZ, NEM AZÉRT, HOGY HÉJNÉLKÜLIEKRŐL KÉPZELEGJÜNK!

2.

Iola keze lázasan matatott a nedves kavicsok között. Gyakorlott ujjaival kagylóhéj alakú tengerparti köveket keresett, mert ezek a kőhéjak sokkal többet értek az ősrégi társasjátékban, mint a hagyományos lapos vagy hétköznapi szögletes kövek. Még húsz vijjogás maradt arra, hogy gyűjteményét újabb értékes zsákmánnyal gazdagítsa. Ha a huszadik is felhangzik, véget ér a játék. Hallotta, hogy nem messze tőle Dyami már a Nagy Vízben gázolva kutat pluszpontokat jelentő kincsek után. Veszélyes taktikának tartotta ezt barátnője részéről: Dyami könnyen elveszítheti az ösvényt, és úgy eltévedhet a Nagy Vízben, hogy soha többé nem talál vissza. Iola bal kezével egyre a biztonságot nyújtó indafonatba, a segítőbe kapaszkodott. Ő semmiképp nem kockáztatna. De Dyami más, Dyami nem ilyen jól nevelt. Örökké kísérti a sorsot. Iola biztos volt benne, hogy külön barátnője akkor is rendszeresen elhagyja az ösvényt, akkor is segítők nélkül kalandozik titokban, amikor egyedül járja a partot. Pedig ezt tiltja a törvény. Tiltja Waquin, a sámán. Ráadásul ez a vakmerőség életveszélyes is lehet. Most, ha eltévedne, a hangjával ő még vissza tudná csalogatni a számukra kijelölt útra, de magányosan, társ nélkül ez a meggondolatlanság végzetes következményekkel járhat. Az ösvényt soha nem szabad elhagyni. Ha Madya, a törzsfő ezt megtudná, alighanem súlyos büntetést róna ki engedetlen lányára. De Dyami élvezi ezt. Dyami a veszélyek szerelmese. Most is. Míg ő görcsösen markolja a segítőt, addig barátnője messze, a nyílt vízben kóborol.

GYERE VISSZA, DYAMI! TUDOD, HOGY NEM SZABAD! HA
ÉDESAPÁD MEGTUDJA...

JUJ, DE MEGIJEDTEM! CSAK AZÉRT HÍVOGATSZ EGYRE, MERT
FÉLSZ, HOGY ALULMARADSZ! MÉG TIZENÖTÖT VIJJOG-
NAK A SUHOGÓK, ÉS NYEREK!

Iola aggódva kapta fel a fejét. Hallotta, hogy Dyami még beljebb
hatol a hullámok közé.

csak azért csinálja, hogy bosszantson – hát engem nem fog
megijeszteni – én fogok nyerni – végre legyőzlek – azt hiszed,
hogy az ostoba vakmerőségeddel megijeszthetsz – hát nem
– hopp, itt van két újabb héjkavics – most végre enyém lesz
a győzelem

HALLOD?

Dyami hangja egészen messziről szólt. A Nagy Víz moraja ijesz-
tő, de ha az ember markában érzi a segítő, és a szent ösvényen
halad, nincs mitől félnie. A segítő a biztonság, az ösvény az élet.
Dyami tompa kiáltása azonban veszélyt jelzett.

DYAMI, BAJ VAN?

mellette mindig ez jut az eszembe – hogy baj van – miért
van ez – Dyami soha nem a biztonságot jelenti, hanem az
izgalmat, a szokatlan dolgokat – a veszélyt – anya is imádta
a veszélyeket – ezt beszélik, akik ismerték – talán miatta
szeretlek, Dyami

GYERE VISSZA!

VALAMIT HALLOK!

MIT?

FOGALMAM SINCS!

CSAK A SUHOGÓK RIKOLTANAK. LEHET, HOGY VIHART
JELEZNEK.

most miért hallgat – csak zúg a Nagy Víz – a suhogók
vijjognak odafent – a Nagy Víz zenéje nyugtalanító, mély és
zaklatott – miért nem hallak, Dyami

ITT VÁRLAK AZ UTOLSÓ TÁMOGATÓNÁL! TUDOD, MIT? NYER-
TÉL, CSAK GYERE MÁR KI!

morajlik a Nagy Víz – lehet, hogy elragadta – hogyan segít-
hetnék neki – az ösvényt nem hagyhatom el

Iola az indából font, embermagasságból lelógó segítőbe kapaszkodva fülelt. Egész teste megfeszült, miközben a parti főveny fölé hajolt. Bal kezével, melyből egy friss horzsolás nyomán vér fakadt, görcsösen markolta a tengerparti meredélyen felfelé futó, négy-öt lépésenként cölöpökhöz erősített indafonat végét. Ment volna tovább, hogy Dyami segítségére siessen, de akkor el kellett volna hagynia az utolsó oszlopot, el kellett volna engednie a segítőt. Agyában lüktetett az ősi törvény: az ösvényről letérő lelkek útja a poklok poklába vezet.

DYAMI!

EGY EMBER! EMBER A VÍZBEN! FUSS! HOZZ SEGÍTSÉGET!

Iola megkönnyebbülten sóhajtott.

Dyami él – él – nem vette magához a Nagy Víz

KÖNYÖRGÖK, GYERE MÁR VISSZA A SZENT ÖSVÉNYRE! APÁD
MEGBÜNTET, HA MEGTUDJA, HOGY SEGÍTŐ NÉLKÜL
A NAGY VÍZBE MERÍTKEZTÉL!
NEM ÉRTED? EGY EMBER VAN A VÍZBEN! HALLOM, HOGY
FULDOKLIK! SEGÍTENÜNK KELL NEKI! HÍVJ IDE VALAKIT
GYORSAN!

Iola torka összeszorult.

ember a Nagy Vízben – de Dyami is a Nagy Vízben van – mi
lesz ebből

A fövényre ejtette értékes kavicsait, egy pillanatra az ösvény végét jelző oszlopnak dőlt, hogy erőt gyűjtsön, majd elszánta magát. Megfordult, megmarkolta a kötelet, és a kifeszített inda által kijelölt utat követve sietve a faluba indult a szent ösvényen. Tudta, a sámánt kell felkeresnie. A Hég törzsében ez a szokás, ha valami szokatlan dolog történik. Márpedig most szokatlan dolog történt. Idegent sodor a szigetre a Nagy Víz. Nyolcszáz lépés a falu határa. A főtéren álló Totem újabb kétszáz lépés. A sámánlak onnan még vagy ötszáz. Waquin a meredek domb tetejére futó hosszú ösvény legvégén lakik. Háromezer lépésnyi idő múlva fog-nak visszatérni. Csak reménykedhet, hogy Dyami nem talál ki addig semmilyen őrültséget. Nagy igyekezetében hirtelen beverte a fejét valamibe. Feljajdult.

persze – az utolsó előtti támogató

Megkönnyebbülten ölelte át a magasba nyúló faoszlopot.

nyugodj meg, Iola – nincs semmi baj – vegyél mély lélegzete-
ket – ne hagyd, hogy a félelem összeszorítsa a szívedet – itt
fut a segítő – itt vannak tízlépésenként a támogatók – ha el-

ragadna a kétségbeesés, állj meg a következőnél, gyűjts erőt,
és úgy menj tovább – nem lehet baj – a segítő veled van – az
ösvény visszavezet a faluba

SIETEK! ADDIG NE CSINÁLJ SEMMIT!

Iola szorosan markolta a segítőt, és újra nekilendült. Nem bánta,
hogy futás közben az inda véresre horzsolja a tenyerét. Botla-
dozva, de egyre gyorsabban haladt felfelé a parti meredélyen,
egy pillanatra sem hagyva el az ősi törvények által kijelölt szent
ösvényt.